

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 29 december 2010 in zaak nr. 10/24763 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 februari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 7 juli 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) - voor zover thans van belang - wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft een vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 dient voor de in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde vrijstelling te worden beoordeeld of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, worden niet betrokken bij de beoordeling. Voorts kan ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Onder een medische noodsituatie wordt volgens paragraaf B8/2.1 verstaan de situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder 'op korte termijn' wordt verstaan binnen drie maanden.

Volgens paragraaf A4/7.4 kan het voorkomen dat het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) in zijn advies aangeeft dat de vreemdeling in staat is om te reizen, doch dat dit onder bepaalde voorwaarden dient te geschieden. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om een voorraad aan medicijnen van de vreemdeling tijdens en na de reis of het meenemen van medische gegevens. De Dienst Terugkeer & Vertrek (hierna: de DT&V) ziet erop toe dat aan deze voorwaarden is voldaan voordat de vreemdeling wordt uitgezet.

2.3. In de eerste grief klaagt de minister - samengevat weergegeven - dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister, gelet op de uitspraken van de Afdeling van 4 september 2008 in zaak nr. 200708871/1 (www.raadvanstate.nl) en van 21 november 2008, in zaak nr. 200805776/1 (www.raadvanstate.nl), in het besluit onvoldoende blijk heeft gegeven dat hij zich ervan heeft vergewist of aan de door het BMA gestelde reisvoorwaarden van schriftelijke en fysieke overdracht aan een cardioloog, oogarts en psychiater kan worden voldaan en dat hij in dit verband niet kan volstaan met een beroep op het te zijner tijd contact zoeken met ziekenhuizen en psychiatrische klinieken in Teheran, het maken van afspraken over de datum en de wijze waarop de vreemdeling zal worden overgedragen en de ervaring die is opgedaan met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en uitzetting heeft plaatsgevonden. Hiertoe voert de minister - samengevat weergegeven - aan dat de vergewisplicht, gelet op de uitspraken van de Afdeling van 1 december 2010 in zaak nr. 201002688/1/V3

(www.raadvanstate.nl) en van 27 december 2010, in zaak nr. 201005097/1/V2 (www.raadvanstate.nl), niet zover strekt dat reeds ten tijde van het nemen van het besluit de fysieke overdracht en directe voorzetting van de behandeling, voor zover dit feitelijk al mogelijk zou zijn geweest, geregeld en gegarandeerd diende te zijn. Gelet op de door DT&V verstrekte informatie en de omstandigheid dat in het besluit zelf weliswaar geen concreet bij naam genoemde behandelaar is opgenomen, maar de informatie afkomstig van de vertrouwensartsen als bijlage is gevoegd bij het advies van het BMA – waardoor deze informatie dus direct en op dezelfde wijze inzichtelijk is als ware deze met naam en toenaam opgenomen in het besluit zelf -, heeft hij zich er voldoende van vergewist of aan de door het BMA gestelde reisvoorwaarden van schriftelijke en fysieke overdracht kan worden voldaan, aldus de minister.

2.3.1. Bij het besluit van 7 juli 2010 heeft de minister het besluit van 5 februari 2010, waarbij de staatssecretaris heeft geweigerd de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "medische noodsituatie" te verlenen, gehandhaafd. Daarbij heeft hij zich, onder verwijzing naar twee adviezen van het BMA van 13 januari 2010 en 14 maart 2010, op het standpunt gesteld dat van de vreemdeling kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om aldaar de behandeling van een mvv-aanvraag af te wachten en dat hij derhalve niet krachtens de artikelen 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 voor vrijstelling van het mvv-vereiste in aanmerking komt.

2.3.2. Indien de minister bij de beoordeling of een vreemdeling krachtens laatstvermelde artikelen van het mvv-vereiste dient te worden vrijgesteld, een BMA-advies betreft waarin het BMA aan de uitzetting van de vreemdeling voorwaarden heeft verbonden, dient hij zich, evenals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 1 december 2010 in zaak nr. 201002688/1/V3 (www.raadvanstate.nl) in het kader van een aanvraag om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, reeds ten tijde van deze beoordeling ervan te vergewissen dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering van de desbetreffende vreemdeling daaraan kan worden voldaan. De minister kan dat niet uitstellen tot het moment waarop daadwerkelijk tot verwijdering wordt overgegaan. In dat kader dient de minister, ingeval het BMA aan de uitzetting van een vreemdeling de voorwaarde heeft verbonden dat de desbetreffende vreemdeling bij aankomst in het land van herkomst fysiek moet worden overgedragen aan toekomstige behandelaars, in het onderliggende besluit inzichtelijk te maken met welke concreet bij naam genoemde behandelaars dan wel instellingen vóór uitzetting van deze vreemdeling contact zal worden opgenomen teneinde aan voormelde voorwaarde te voldoen. Indien de minister in dat besluit tevens heeft toegezegd dat de desbetreffende vreemdeling niet zal worden uitgezet ingeval de fysieke overdracht niet kan worden geregeld, heeft hij aan voormelde vergewisplicht voldaan. Deze vergewisplicht strekt evenwel niet zover dat de fysieke overdracht reeds ten tijde van de totstandkoming van dat besluit, voor zover dit feitelijk al mogelijk zou zijn geweest, geregeld en gegarandeerd dient te zijn.

2.3.3. In het advies van 13 januari 2010 heeft het BMA, voor zover thans van belang, in antwoord op vraag 1b vermeld dat de vreemdeling bekend is met ernstige hartklachten, verhoogde bloeddruk, hartritmestoornissen, een gestoorde nierfunctie, dat sprake is van klachten ter zake van een chronische posttraumatische depressie en dat de vreemdeling recent door de huisarts naar de oogarts is verwezen wegens een slechte gezichtsscherpte en vermoeden van nastaar. In antwoord op vraag 2b heeft het BMA vermeld dat de cardiologische behandeling blijvend is geïndiceerd en dat het niet duidelijk is hoe lang de overige behandeling zal duren. Bij het uitblijven van de hartklachten (lees: de cardiologische behandeling) is, aldus het BMA in antwoord op vraag 3, een medische noodsituatie op korte termijn te verwachten in de betekenis van ernstige schade aan de fysieke gezondheid van de vreemdeling. In antwoord op vraag 4a heeft het BMA voorts vermeld dat de vreemdeling in staat is te reizen, maar enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk de beschikking over een rolstoel voor het afleggen van grote afstanden en een zorgvuldige overdracht op de plaats van bestemming aan de toekomstige behandelaars. De therapiemogelijkheden zijn in het land van herkomst volgens het BMA voldoende aanwezig. Cardiologische behandeling is, aldus het BMA in antwoord op vraag 5b, mogelijk in de en ziekenhuizen. Behandeling door een oogarts is mogelijk in de en ziekenhuizen. Psychiatrische behandeling kan geschieden in de en ziekenhuizen. Alle genoemde ziekenhuizen zijn in Teheran. De medicatie of equivalente medicatie is in Iran verkrijgbaar.

In het advies van 14 maart 2010 heeft het BMA aanvullend opgemerkt dat de vreemdeling zowel fysiek als met een schriftelijke overdracht op de plaats van bestemming moet worden overgedragen aan de toekomstige behandelaars, zodat de behandeling gegarandeerd kan worden voortgezet.

2.3.4. In het besluit van 7 juli 2010 is vermeld dat de minister zich door DT&V heeft laten informeren over de door het BMA gestelde reisvoorwaarde van fysieke en schriftelijke overdracht aan de behandelaars ter plaatse. Voordat de fysieke overdracht plaatsvindt wordt de medische overdracht geregeld door de DT&V. Als de medische overdracht niet kan worden geregeld, zal de vreemdeling niet worden uitgezet. De medische overdracht wordt geregeld door de Afdeling Bijzonder vertrek van de DT&V, in die zin dat deze vóór de uitzetting contact zal opnemen met ziekenhuizen en psychiatrische klinieken in Teheran. Met de klinieken en de ziekenhuizen worden afspraken gemaakt over de datum en de wijze waarop de medische behandeling wordt overgedragen. Indien aan alle in het medische advies gestelde voorwaarden is voldaan, wordt de vreemdeling overgebracht naar een uitzetcentrum (UC). Op het UC wordt een vlucht aangevraagd en wordt alle benodigde (medische) informatie aan de KMar gestuurd ten behoeve van het briefen van de (medische) escorts. Voorts wijst de minister op de ervaring met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en de uitzetting heeft plaatsgevonden, zodat geen aanleiding bestaat om op voorhand te concluderen dat de vreemdeling na aankomst niet aan een cardioloog, een oogarts en een psychiater zal kunnen worden overgedragen

voor de continuering van de voor de vreemdeling noodzakelijke medische behandeling.

2.3.5. Omtrent de behandelmogelijkheden heeft het BMA in voormeld advies van 13 januari 2010, welk advies de minister in zijn besluit van 10 februari 2010 heeft ingelast, volstaan met het noemen van acht verschillende ziekenhuizen in Teheran. Uit dit advies kan niet worden afgeleid met welke van de hiervoor onder 2.2.3 vermelde ziekenhuizen contact zal worden opgenomen teneinde aan de door het BMA gestelde voorwaarde van fysieke en schriftelijke overdracht aan de behandelaars ter plaatse te kunnen voldoen. Evenmin is inzichtelijk gemaakt op welke wijze (en in welke volgorde) de overdracht zal plaatsvinden, nu voor de behandeling van de medische klachten van de vreemdeling door zowel een cardioloog als een oogarts en een psychiater verschillende ziekenhuizen worden genoemd in het advies van het BMA en bovendien in het advies is vermeld dat alleen het uitblijven van een cardiologische behandeling tot een medische noodsituatie zou kunnen leiden. Reeds hierom heeft de minister niet aan de, hiervoor onder 2.2.2 vermelde, vergewisplicht voldaan, zodat de rechtbank terecht tot het oordeel is gekomen dat het besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht dient te worden vernietigd.

De grief faalt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. Hetgeen in grief 2 is aangevoerd behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- III. bepaalt dat van de minister voor Immigratie en Asiel een griffierecht van € 448,00 (zegge: vierhonderdachtenveertig euro) wordt geheven.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

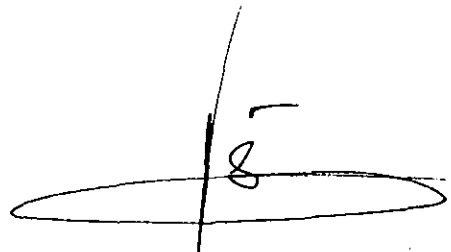
w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 april 2011

53.
Verzonden: 1 april 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center, and a small flourish above the vertical line.

mr. H.H.C. Visser

III

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 10/24763

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Iraanse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. J.M.E. van der Haar, advocaat te Nijmegen,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel
(voorheen: de Minister van Justitie)
verweerder,
gemachtigde: W. Steenstra, werkzaam bij de IND,

IND lokatie:	Zwolle
Dossiernr:	0006-16-7628
ULAD ontvangstdatum:	
Bijl.:	
IND ontvangstdatum:	31 DEC 2010
INDIS naam:	
Invoer controle:	
INDIS naam:	
INDIS datum:	
unit:	
unit:	

1. Procesverloop

Op 13 mei 2009 heeft eiser verzocht om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'medische noodsituatie'.

Bij besluit van 5 februari 2010 heeft verweerder afwijzend beslist op deze aanvraag. Op 10 februari 2010 heeft eiser hiertegen bezwaar gemaakt. Tevens heeft eiser op laatstgenoemde datum verzocht om een voorlopige voorziening.

Op 8 maart 2010 is de gemachtigde van eiser gehoord door een ambtelijke commissie van verweerder.

Bij uitspraak van 10 juni 2010 (AWB 10/5272) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, het verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen en bepaald dat uitzetting achterwege blijft tot op het bezwaar van 10 februari 2010 is beslist.

Bij besluit van 7 juli 2010 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Indiv. naam: []
Datum: []

Reg.nr.: AWB 10/24763

2

Bij brief van 9 juli 2010 heeft eiser heeft beroep ingesteld en verzocht om een voorlopige voorziening. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

Het beroep is behandeld ter zitting van 26 oktober 2010, waar de gemachtigde van eiser is verschenen. Eiser is niet verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) dient voor deze vrijstelling beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen worden niet betrokken bij de beoordeling.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 kan de minister het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogeheten hardheidsclausule).

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vc 2000 is er in ieder geval geen sprake van een zeer bijzonder geval indien betrokkene aangeeft dat noodzakelijke medische behandeling – teneinde een mvv te verkrijgen – naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie.

Volgens paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000 is sprake van een medische noodsituatie indien betrokkene lijdt aan een stoornis waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

2.2 Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Daartoe heeft eiser betoogd dat het bestreden besluit in strijd met vaste rechtspraak tot stand is gekomen, nu verweerder bij het nemen van het besluit er zich niet in afdoende mate van heeft vergewist of aan de feitelijke reisvoorwaarden, met name de zorgvuldige overdracht, zoals voorgeschreven in het BMA-advies, kan worden voldaan. Eiser heeft gesteld dat het niet aan hem is aan te tonen dat niet aan de voorwaarden uit het

Reg.nr.: AWB 10/24763

3

BMA-advies wordt voldaan, maar dat het aan verweerder is aan te tonen dat wel aan de voorwaarden wordt voldaan. Verweerder heeft volgens eiser niet aangetoond dat de zorgvuldige overdracht van eiser aan zijn toekomstige behandelaars mogelijk is en hoe deze in zijn werk zal gaan.

Voorts heeft eiser aangevoerd dat het bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen, nu verweerder in de indicatie van de zorgverzekeraar aanvankelijk aanleiding heeft gezien om het BMA opnieuw om advies te vragen maar daar later alsnog van heeft afgezien.

2.3 Ter beoordeling van de medische situatie van eiser heeft verweerder gebruik gemaakt van een tweetal adviezen van zijn Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van respectievelijk 13 januari 2010 en 14 maart 2010.

In het advies van 13 januari 2010 heeft het BMA gesteld dat eiser bekend is met ernstige hartklachten, verhoogde bloeddruk, hartirritaties, een gestoorde nierfunctie, dat sprake is van klachten ter zake van een chronische posttraumatische depressie en recent naar zijn huisarts is verwezen in verband met een vermoeden van nastaar. Eiser is onder behandeling van een cardioloog, welke behandeling blijvend is geïndiceerd. Van de overige behandelingen is niet duidelijk hoe lang die zullen duren. Bij uitblijven van behandeling van de hartklachten is een medische noodsituatie op korte termijn te verwachten. Eiser wordt in staat geacht te reizen met de gangbare vervoermiddelen. De BMA-arts heeft aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens en direct na de reis noodzakelijk is, namelijk de beschikking over een rolstoel voor het afleggen van grote afstanden en een zorgvuldige overdracht op de plaats van bestemming aan de toekomstige behandelaars. Op grond van de beschikbare informatie heeft de BMA-arts geconcludeerd dat de therapiemogelijkheden in Iran voldoende zijn. Behandeling door een cardioloog, oogarts en psychiater is mogelijk in diverse (afzonderlijke) met name genoemde ziekenhuizen in Teheran.

In het advies van 14 maart 2010 heeft het BMA aanvullend opgemerkt dat eiser zowel fysiek als met een schriftelijke overdracht op de plaats van bestemming moet worden overgedragen aan de toekomstige behandelaars zodat de behandeling gegarandeerd kan worden voortgezet.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag onder verwijzing naar voormelde bepalingen afgewezen. In het bestreden besluit en het daarin ingelaste primaire besluit van 5 februari 2010, heeft verweerder overwogen dat eiser niet in het bezit is van een mvv die overeenkomt met het door hem beoogde verblijfsdoel. Onder verwijzing naar voormelde BMA-adviezen, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft daarbij overwogen dat eiser in staat geacht wordt om met de gangbare vervoermiddelen naar zijn land van herkomst te reizen en aldaar de behandeling van een namens hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten zonder dat de medische behandeling hoeft te worden gestaakt. Verweerder is niet gebleken van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van deze BMA-adviezen. Verweerder heeft zich laten informeren door de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) over medische overdracht. Voor de uitzetting zal contact worden gezocht met ziekenhuizen en psychiatrische klinieken in Teheran, en zullen afspraken worden gemaakt over de datum en de wijze waarop eiser zal worden overgedragen. Gebleken is dat ervaring bestaat met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en uitzetting heeft plaatsgevonden. Er bestaat derhalve geen aanleiding om het op voorhand aan te nemen dat eiser na aankomst niet aan een cardioloog, oogarts en psychiater kan worden overgedragen. Omdat volgens het BMA-advies van 13 januari 2010 behandeling in Iran mogelijk is, is niet aannemelijk dat een

Reg.nr.: AWB 10/24763

4

dergelijke overdracht in het geval van eiser niet zal slagen. Ten aanzien van de overige voorwaarden (rolstoel, medicatie en rustmomenten) heeft verweerder de BMA-adviezen overgenomen, waarmee volgens verweerder is voldaan aan zijn vergewisplicht. Omdat een nieuw BMA-advies volgens verweerder niet tot andere zichten zal leiden, heeft verweerder het BMA niet opnieuw advies gevraagd naar aanleiding van een brief van de gemachtigde van eiser van 25 maart 2010 met een indicatiebesluit van 17 december 2008 (hierna: indicatiebesluit) van het centrum indicatiestelling zorg (hierna: ciz).

Verweerder heeft voorts overwogen dat eiser niet behoort tot een van de overige categorieën van vreemdelingen die op grond van artikel 17, eerste lid, a tot en met h, van de Vw 2000, dan wel op grond van artikel 3.72, tweede lid, van het Vb 2000 van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld. Nu volgens voormelde BMA-adviezen in het land van herkomst voldoende behandelmogelijkheden bestaan, zal geen sprake zijn van een medische noodsituatie indien eiser naar zijn land van herkomst terugkeert, zodat geen aanleiding bestaat om om die reden toepassing te geven aan de hardheidsclausule. Ook overigens is verweerder niet gebleken van bijzondere omstandigheden die daartoe aanleiding zouden moeten geven.

2.5 Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder zich onvoldoende heeft vergewist of aan de door het BMA gestelde reisvoorwaarden kan worden voldaan, overweegt de rechtbank het volgende.

2.5.1 Verweerder heeft ter zitting desgevraagd meegedeeld dat de door het BMA gestelde reisvoorwaarden aldus moeten worden uitgelegd dat eiser niet in staat wordt geacht te reizen tenzij aan de gestelde voorwaarden wordt voldaan.

2.5.2 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist of aan de door het BMA gestelde reisvoorwaarden van schriftelijke en fysieke overdracht aan een cardioloog, oogarts en psychiater kan worden voldaan. Verweerder heeft weliswaar overwogen dat te zijner tijd contact zal worden gezocht met ziekenhuizen en psychiatrische klinieken in Teheran, en dat afspraken zullen worden gemaakt over de datum en de wijze waarop eiser zal worden overgedragen, maar daaruit volgt naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende of dit in het geval van eiser mogelijk zal blijken te zijn. De stelling van verweerder dat niet op voorhand onmogelijk moet worden geacht dat eiser kan worden overgedragen, omdat de door eiser benodigde behandelingen volgens het BMA in Teheran voldoende zijn, acht de rechtbank daartoe ontoereikend. Ook de stelling van verweerder dat ervaring is opgedaan met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en uitzetting heeft plaatsgevonden, geeft er onvoldoende blijk van dat verweerder zich ervan heeft vergewist dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering van eiser aan de aan zijn uitzetting verbonden reisvoorwaarden wordt voldaan. Het bestreden besluit biedt geen antwoord op de vraag of de 'zaken' waarop verweerder doelt van doen hadden met dezelfde medische beperkingen als die van eiser, of op de vraag of die vreemdelingen zijn overgedragen aan gelijksoortige behandelaars als degenen aan wie eiser dient te worden overgedragen, zodat niet inzichtelijk is of deze 'zaken' zijn te vergelijken met die van eiser. Voorts is niet van belang de vraag of in soortgelijke zaken als die van eiser kon worden uitgezet conform de aan die uitzetting verbonden voorwaarden, maar de vraag of in het specifieke geval van eiser kan worden voldaan aan de aan zijn uitzetting verbonden voorwaarden. Die vraag is naar het oordeel van de rechtbank niet, dan wel onvoldoende gemotiveerd, beantwoord.

Reg.nr.: AWB 10/24763

5

Anders dan het geval is ten aanzien van de beschikbaarheid van een rolstoel, medicatie en rustmomenten tijdens de reis, is niet op voorhand aannemelijk dat aan de reisvoorwaarde van fysieke overdracht van eiser aan een cardioloog, oogarts en psychiater direct aansluitend op de reis kan worden voldaan.

De rechtbank verwijst naar de uitspraken van de Afdeling van 4 september 2008 (zaak nr. 200708871/1, LJN: BF0506) en 21 november 2008 (zaak nr. 200805776/1, LJN: BG5703).

De verwijzing van verweerder ter zitting naar uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 4 augustus 2008 (zaak nr. 200709174/1) en van 7 september 2008 (zaak nr. 200809022/1, beide gepubliceerd op www.raadvanstate.nl), gaat in het geval van eiser niet op, omdat in de aldaar door de Afdeling beoordeelde zaken geen sprake was van een gegarandeerde directe voortzetting van de medische behandeling die als reisvoorwaarde in het BMA-advies is opgenomen.

2.5.3 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het besluit niet met de benodigde zorgvuldigheid is voorbereid en niet op een deugdelijke motivering berust en aldus is genomen in strijd met respectievelijk de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

2.6 Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om zijn BMA om nader advies te vragen naar aanleiding van het indicatiebesluit, overweegt de rechtbank het volgende.

2.6.1 Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling is een BMA-advies een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om toelating in beginsel van het advies uitgaan. Dit is eerst anders indien eiser concrete aanknopingspunten voor twijfel biedt aan de juistheid en volledigheid van dit deskundigenbericht.

2.6.2 In voormeld indicatiebesluit van 17 december 2008 van het ciz is gesteld dat eiser in aanmerking komt voor 'zorgzwaartepakket VV06' voor zeven ertmalen per week (klasse 7), voor de periode van 17 december 2008 tot 16 december 2013, vanwege zijn lichamelijke beperkingen. Het pakket omvat verblijf, ondersteunende begeleiding inclusief dagbesteding, persoonlijke verzorging, verpleging, activerende begeleiding en behandeling. Dit omdat eiser een veilige beschermde omgeving nodig heeft en er altijd iemand in de buurt moet zijn als dat nodig is, en die hulp in zijn eigen leefomgeving niet meer kan worden geboden.

2.6.2 Vast staat dat verweerder zijn BMA niet heeft verzocht om hem nader te adviseren naar aanleiding van dit indicatiebesluit, dat bij brief van 25 maart 2010 is ingebracht, aldus na het primaire besluit van 5 februari 2010 en vóór het bestreden besluit van 7 juli 2010.

Nu uit het indicatiebesluit volgt dat eiser niet alleen (incidentele) behandeling van een cardioloog, oogarts en psychiater nodig heeft, maar blijkbaar ook is aangewezen op permanente zorg, lijkt sprake van een andersoortige behandelingsnoodzaak en had het naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verweerder gelegen zijn BMA opnieuw om advies te vragen.

Reg.nr.: AWB 10/24763

6

~~Hoewel de rechtbank in hetgeen eiser heeft aangevoerd geen grond vindt voor het oordeel dat de BMA-adviezen voor onjuist moeten worden gehouden, bestaat op grond van het voorgaande wel aanleiding te oordelen dat die adviezen niet volledig zijn, zodat grond bestaat voor het oordeel dat het besluit niet zorgvuldig is voorbereid, en ook om die reden is genomen in strijd met artikel 3:2 van de Awb.~~

2.7 Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond.

2.8 De beoordeling of eiser in staat is te reizen naar zijn land van herkomst is een bevoegdheid van verweerder. Deze beoordeling kan niet door de rechtbank worden gedaan. Gelet hierop kan aan eisers verzoek om finale geschilbeslechting niet worden tegemoetgekomen. Bepaald zal worden dat verweerder een nieuwe beslissing dient te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.9 Gelet op het bovenstaande bestaat aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van zijn beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden deze kosten vastgesteld op € 874,00 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een wegingsfactor 1). Tevens bestaat aanleiding te bepalen dat verweerder het door eiser betaalde griffierecht vergoedt.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 874,-- ter zake van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, te betalen aan de griffier van de rechtbank door storting op bankrekeningnummer 5699.90.726 ten name van Arrondissement 547 Zutphen, onder vermelding van het in de kop van deze uitspraak vermelde registratienummer;
- bepaalt dat verweerder aan eiser het betaalde griffierecht van € 150,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.G.J. Welbergen. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 29 december 2010.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 29 DEC. 2010 Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 JAN 2011	
ZAAKNR.	201101206.
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

I

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van;
de Minister voor Immigratie en Astel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mevr. mr. N.A.P. Trommelen,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Zutphen
van 29 december 2010
met kenmerk AWB 10/24763

Inzake:
met IND-kenmerk 0806-16-1628
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. J.M.E. van der Haar
advocaat te Nijmegen (van Welderenstraat 44, 6511 MN)

Procesvertegenwoordiging

Postbus 40052, 8004 DB Zwolle

Contactpersoon:
mevr. mr. J.C. een 't Goor
Tel. 038-888 6926

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 40052, 8004 DB Zwolle

Telefoon: 038-8886297
Fak: 038-8886557

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 JAN 2011	
ZAAKNR. 201101206	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onderdeest
 Contactpersoon
 Doorlooptijdnummer(s)
 Datum
 Dossiernummer
 Uw kenmerk
 Bijlage(n)
 Onderwerp

Procesvertegenwoordiging
 mevr. mr. J.C. aan 't Goor
 6926
 24 januari 2011
 0806-16-1628

2
 Hoger beroep Minister voor Immigratie en Asiel alsmede verzoek om een voorlopige voorziening /

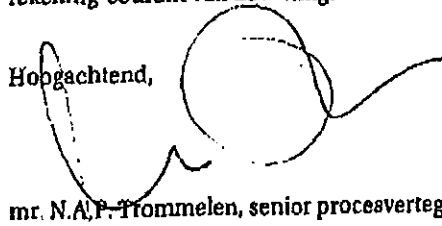
Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen van 29 december 2010, verzonden op 29 december 2010, met kenmerk AWB 10/24763.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslissingsproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegeden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hogachtend,



mr. N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger

24. Jan. 2011 17:12

PV TEAM 3&4

Nr. 5980 P. 4

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

24 JAN 2011

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Postadres Postbus 40052, 8004 DB Zwolle

Telefoon: 030-8866287

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Fax: 030-8866557

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging
mr. W.H.J. Sermeijn
030-8886926
24 januari 2011
0806-16-1628

Schriftelijke lastgeving

Hierbij geef ik de mevrouw N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Minister voor Immigratie en Asiel bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen van 29 december 2010, verzonden op 29 december 2010, met kenmerk AWB 10/24763. Voor zover noodzakelijk ziet deze machtiging tevens op het gebruik van de rekening-courant ten behoeve van eventueel verschuldigde griffiegelden.

De Minister voor Immigratie en Asiel,
voor deze,
Directeur Procesvertegenwoordiging



N. T. van Schelven

1. Inleiding

- 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen van 29 december 2010, verzonden op 29 december 2010, met kenmerk AWB 10/24763 (productie 1), in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 7 juli 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 13 mei 2009 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw, met onder de beperking 'medische nood situatie'.
- 2.2. Bij besluit van 5 februari 2010 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Op 10 februari 2010 heeft verweerder tegen deze afwijzing bezwaar gemaakt.
- 2.4. Bij besluit van 7 juli 2010 heeft de Minister het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.5. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.5.2 beginnend op pagina 4 en doorlopend op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist of aan de door het BMA gestelde reisvoorwaarden kan worden voldaan. Verweerder heeft weliswaar overwogen dat te zijner tijd contact zal worden gezocht met ziekenhuizen en psychiatrische klinieken in Teheran, en dat afspraken zullen worden gemaakt over de datum en de wijze waarop elser zal worden overgedragen maar daaruit volgt naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende of dit in het geval van elser mogelijk zal blijken te zijn. De stelling van verweerder dat niet op voorhand onmogelijk moet worden geacht dat elser kan worden overgedragen, omdat de door elser benodigde behandelingen volgens het BMA in Teheran voldoende zijn, acht de rechtbank daartoe ontoereikend. Ook de stelling van verweerder dat ervaring is opgedaan met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en uitzetting heeft plaatsgevonden, geeft er onvoldoende blijk van dat verweerder zich ervan heeft vergewist dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering van elser aan de aan zijn uitzetting verbonden reisvoorwaarden wordt voldaan. Het bestreden besluit biedt geen antwoord op de vraag of de 'zaken' waarop verweerder doelt van doen hadden met dezelfde medische beperkingen als die van elser, of op de vraag of die vreemdelingen zijn overgedragen aan gelijksoortige behandelaars als degenen aan wie elser dient te worden overgedragen zodat niet inzichtelijk is of deze 'zaken' zijn te vergelijken met die van elser. Voorts is niet van belang of in soortgelijke zaken als die van elser kon worden uitgezet conform de aan die uitzetting verbonden voorwaarden, maar de vraag of in het specifieke geval van elser kan worden voldaan aan de aan zijn uitzetting verbonden voorwaarden. Die vraag is naar het oordeel van de rechtbank niet, dan wel onvoldoende gemotiveerd beantwoord. Anders dan het geval is ten aanzien van de beschikbaarheid van een rolstoel, medicatie en rustmomenten tijdens de reis, is niet op voorhand aannemelijk dat aan de

reisvoorwaarde van fysieke overdracht van eiser aan een cardioloog, oogarts en psychiater direct aansluitend op de reis kan worden voldaan.

De rechtbank verwijst naar de uitspraken van de Afdeling van 4 september 2008 (zaak nr. 200708871/1, LJN: BP0506) en 21 november 2008 (zaak nr. 200805776/1, LJN: BG5703).

De verwijzing van verweerder ter zitting naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 4 augustus 2008 (zaak nr. 200709174/1) en van 7 september 2009 (correctie schrijver) (zaak nr. 200809022/1, beide gepubliceerd op www.raadvanstate.nl), gaat in het geval van eiser niet op, omdat in de aldaar door de Afdeling beoordeelde zaken geen sprake was van een gegarandeerde directe voortzetting van de medische behandeling die als reisvoorwaarde in het BMA-advies is opgenomen."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.6.2 beginnend op pagina 5 en doorlopend op pagina 6 van de bestreden uitspraak:

"Vast staat dat verweerder zijn BMA niet heeft verzocht om hem nader te adviseren naar aanleiding van dit indicatiebesluit, dat bij brief van 25 maart 2010 is ingebracht, aldus naar het primaire besluit van 5 februari 2010 en voor het bestreden besluit van 7 juli 2010.

Nu uit het indicatiebesluit volgt dat eiser niet alleen (incidentele) behandeling van een cardioloog, oogarts en psychiater nodig heeft, maar blijkbaar ook is aangewezen op permanente zorg, lijkt sprake van een andersoortige behandelingsnoodzaak en had het naar het oordeel van de rechtbank op de weg van verweerder gelegen zijn BMA opnieuw om advies te vragen.

Hoewel de rechtbank in hetgeen eiser heeft aangevoerd geen grond vindt voor het oordeel dat de BMA-adviezen voor onjuist moeten worden gehouden, bestaat op grond van het voorgaande wel aanleiding te oordelen dat die adviezen niet volledig zijn, zodat grond bestaat voor het oordeel dat het besluit niet zorgvuldig is voorbereid, en ook om die reden is genomen in strijd met artikel 3:2 van de ANWB."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten rechtsoverweging 2.5.3 op pagina 5 en rechtsoverweging 2.7 en 2.9 op pagina 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 25 juli 2006, nr. 200601304/1; JV 2006/351), is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de Minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de Minister bij de beoordeling van een aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.
- 4.2. Zoals volgt uit de uitspraken van uw Afdeling van 1 december 2010, nr. 201002688/1/V3 en van 27 december 2010, nr. 201005097/1/V2 (www.raadvanstate.nl) strekt de vergewisplicht van de minister niet zo ver

dat reeds ten tijde van het nemen van het besluit de fysieke overdracht en directe voortzetting van de behandeling, voor zover dit feitelijk al mogelijk zou zijn geweest, geregeld en gegarandeerd diende te zijn. Hierbij is van belang of in het besluit inzichtelijk is gemaakt met welke concreet bij naam genoemde behandelaar in het land van herkomst contact zal worden opgenomen teneinde aan de door het BMA gestelde voorwaarde van fysieke overdracht en directe voortzetting van de behandeling te voldoen en of de toezegging is gedaan dat uitzetting van de vreemdeling niet zal plaatsvinden indien die fysieke overdracht niet geregeld kan worden.

- 4.3. Blijkens de BMA-adviezen van 13 januari 2010 en 14 maart 2010 is in het geval van terugkeer enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk, namelijk de beschikking over de medicatie en voldoende rustmomenten tijdens de reis, de beschikking over een rolstoel voor het afleggen van grote afstanden en een zorgvuldige overdracht op de plaats van bestemming aan de toekomstige behandelaars hetgeen inhoudt dat er zowel fysiek als met schriftelijke overdracht dient te worden overgedragen aan de toekomstige behandelaars zodat de behandeling kan worden voortgezet. In de beschikking op bezwaar van 7 juli 2010 is in het kader van de voorwaarde van fysieke overdracht en directe voortzetting van de behandeling aangegeven dat de IND zich heeft laten informeren door de Dienst Terugkeer en Vertrek (hierna: de DT&V). Hierbij is aangegeven dat als de medische overdracht niet geregeld kan worden, de vreemdeling niet zal worden uitgezet. Tevens is aangegeven dat voor de uitzetting contact zal worden gelegd met ziekenhuizen en psychiatrische klinieken in Teheran. Met deze klinieken en ziekenhuizen zullen afspraken worden gemaakt over de datum en de wijze waarop de medische behandeling wordt overgedragen. Meer specifiek in het kader van de 'vergewisplicht' is aangegeven dat de voor verweerder noodzakelijke behandeling blijkens het BMA-advies van 13 januari 2010 in Teheran aanwezig is en door de gemachtigde van verweerder in onvoldoende mate is onderbouwd waarom niet geregeld kan worden dat bij de verwijdering een overdracht aan cardioloog, oogarts en psychiater in aansluiting op de reis kan plaatsvinden of waarom niet aan de overige gestelde reisvoorwaarden voldaan zou kunnen worden. De Minister wijst in dit kader op de informatie afkomstig van vertrouwensartsen: IR-1388-2009, IR-1372-2009, IR-1144-2008 en IR-1134-2008, als bijlage gevoegd bij - en derhalve onderdeel van - het BMA-advies van 13 januari 2010 waarop de Minister zijn beslissing heeft gebaseerd. Hierin is met naam en toenaam aangegeven in welke ziekenhuizen en klinieken in Teheran de gevraagde behandeling aanwezig is, te weten (met name) in het _____ hospital en het _____ general hospital, beide behorend tot de Universiteit van Teheran en in het _____ hospital en het _____ hospital.

- 4.4. De Minister is van mening dat er in onderhavige procedure aan de onder punt 4.2 genoemde voorwaarden is voldaan. In de beschikking op bezwaar van 7 juli 2010 is in verband met de voorwaarde van fysieke overdracht en voortzetting van de behandeling aangegeven dat de minister zich heeft laten informeren door de DT&V. Weliswaar is in deze beschikking zelf geen concreet bij naam genoemde behandelaar opgenomen, echter nu in de eerder genoemde informatie afkomstig van vertrouwensartsen die als bijlage is gevoegd bij het BMA-advies van 13 januari 2010 wel sprake is van concreet bij naam genoemde behandelaars - waardoor deze informatie dus direct en op dezelfde wijze inzichtelijk is als ware deze met naam en toenaam opgenomen in de beschikking zelf - heeft de Minister zich er

voldoende van vergewist of aan de door het BMA gestelde reisvoorwaarden van schriftelijke en fysieke overdracht kan worden voldaan. De rechtbank heeft voorgaande miskend. De rechtbank oordeelt dat de mededeling dat er te zijner tijd contact op zal worden genomen met ziekenhuizen en psychiatrische klinieken in Teheran en dat afspraken zullen worden gemaakt over de datum en de wijze waarop verweerder zal worden overgedragen onvoldoende is om aan te nemen dat dit in het geval van verweerder mogelijk zal zijn. De rechtbank heeft de stelling van de Minister dat niet op voorhand onmogelijk moet worden geacht dat verweerder kan worden overgedragen derhalve tevens ten onrechte onvoldoende toereikend geacht. Overigens in onderhavig kader minder relevant, maar tevens ten onrechte, heeft de rechtbank geoordeeld dat de stelling van de Minister dat ervaring is opgedaan met zaken waarin de medische overdracht is geregeld en uitzetting heeft plaatsgevonden er tevens onvoldoende blijkt van geeft dat de minister zich ervan heeft vergewist dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering van verweerder aan de aan zijn uitzetting verbonden voorwaarden wordt voldaan. Immers, hiermee geeft de Minister er enkel te meer blijkt van dat er daadwerkelijk aan de vergewisplicht kan en zal worden voldaan. Ten slotte wijst de Minister er op dat in de eerder genoemde uitspraken van uw Afdeling van 1 december 2010 en 27 december 2010 tevens sprake was van een vereiste gegarandeerde directe voortzetting van de medische behandeling die als reisvoorwaarde in het BMA-advies was opgenomen. Het oordeel van de rechtbank dat de verwijzing van de gemachtigde van de minister ter zitting van de rechtbank, ten tijde waarvan uw uitspraken van 1 december 2010 en 27 december 2010 nog niet waren gedaan, naar de eerdere uitspraken van uw Afdeling van 4 september 2008 (zaak nr. 200708871/1 LJN: BE0506) en 7 september 2008 (zaak nr. 200809022/1, www.rsadvanstate.nl) in het geval van verweerder niet opgaat, kan gelet op voorgaande dan ook niet worden gevolgd.

- 4.5. Met het oordeel van de rechtbank dat het besluit niet met de benodigde zorgvuldigheid is voorbereid en niet op een deugdelijke voorbereiding berust en aldus is genomen in strijd met respectievelijk de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) heeft de rechtbank voorgaande miskend.

Ad grief 2

- 4.6. Uit het beleid zoals neergelegd in afdeling B8/9.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc) blijkt dat als een vreemdeling zich in het kader van een toelatingsprocedure beroept op medische gronden de medisch adviseur van het BMA van de IND kan worden ingeschakeld. Het beroep op medische gronden moet de vreemdeling onderbouwen met een gedagtekend, ondertekend schriftelijk bewijs van de medische behandelaar(s), waaruit - onder meer - blijkt: de naam, het adres en het registratienummer in het register van Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg (BIG) of het Nederlandse Instituut voor Psychologen (NIP) van de behandelaar(s). De IND vraagt in ieder geval niet om een medisch advies als het bewijs omtrent medische situatie vreemdeling is opgesteld door andere dan de hiervoor genoemde personen.
- 4.7. Gelet op voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het op de weg van de Minister had gelegen zijn BMA naar aanleiding van het indicatiebesluit van het centrum indicatiestelling zorg van 17 december

2008 opnieuw om advies te vragen. Hoewel de Minister de rechtbank volgt in de overweging dat er geen grond is voor het oordeel dat de BMA-adviezen voor onjuist moeten worden gehouden, heeft de rechtbank vervolgens ten onrechte geoordeeld dat het naar aanleiding van het indicatiebesluit - zijnde een besluit niet genomen door een medisch behandelaar zoals omschreven in afdeling B8/3.1 van de VOP - de weg van de Minister lag zijn BMA opnieuw om advies te vragen. De rechtbank heeft dit miskend en daarom ten onrechte geoordeeld dat de adviezen onvolledig zijn zodat grond bestaat voor het oordeel dat het besluit niet zorgvuldig is voorbereid, en ook om die reden in strijd is met artikel 3:2 van de ANWB.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 7 juli 2010 ingestelde beroep.

Zwolle, 24 januari 2011

Gemachtigde,

mr. N.A.F. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 40052, 8004 DB Zwolle
telefoon 038-8886297
telefax 038-8886557